

SLAUGĖS MELAS

DANIEL HURST

SLAUGĖS MELAS

Iš anglų kalbos vertė

Mikas Trečiokas

Sofoklis

VILNIUS, 2026

Versta iš:
Daniel Hurst,
The Nurse's Lie,
London: Bookouture,
2024

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.

Draudžiama šį kūrinį, esantį bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

Bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos integralios bibliotekų informacinės sistemos (LIBIS) portale ibiblioteka.lt.

ISBN 978-609-444-634-4

Copyright © Daniel Hurst, 2024
Daniel Hurst has asserted his right to
be identified as the author of this work.
© Mikas Trečiokas, vertimas į
lietuvių kalbą, 2026
© Audrius Arlauskas, dizainas, 2026
© Leidykla „Sofoklis“, 2026

Ši knyga yra grožinis kūrinys. Vardai, veikėjai, įmonės, organizacijos, vietos ir įvykiai, išskyrus tuos, kurie akivaizdžiai priklauso viešajai sričiai, yra arba autoriaus vaizduotės vaisius, arba naudojami kaip meninė išmonė. Bet koks panašumas į gyvus ar mirusius tikrus asmenis, įvykius ar vietas yra visiškai atsitiktinis.

PROLOGAS

Ši slaugės uniforma man visai netinka, bet žūtbut reikia to neparodyti. Neturėčiau jos vilkėti, apskritai neturėčiau būti šioje ligoninėje tarp daugybės kitų slaugių. Tačiau privalau atrodyti taip, tarsi čia dirbčiau, kitaip man labai blogai baigsis.

Mane sugaus ir iškvies policiją. Būsiu suimta.

Ilgam sėsiu į kalėjimą. Labai ilgam.

Kol kas niekas į mane neatkreipė dėmesio, tačiau tai tik laiko klausimas. Ligoninės juk saugomos, tiesa? Jos sukurtos taip, kad neleistų tokiems žmonėms kaip aš šitaip elgtis.

Bet kodėl iki šiol niekas manęs nesustabdė?

Negalima sakyti, kad šioje ligoninėje ramu. Darbas čia virte verda, tačiau kada būna kitaip? Kuri ligoninė nėra triukšminga, įtampą kelianti įstaiga, pilna persidirbusių ir nerimo kankinamų žmonių? Tokiose vietose niekada netrūksta skubių atvejų, nuolatinio dėmesio reikalaujančių pacientų ir slaugių bei gydytojų, kurie iki pamainos galo net neranda laiko pertraukėlei. Šiuose ankštuose koridoriuose tvyro organizuotas chaosas – lovos su ratukais pristumtos prie sienų, visos palatos užpildytos, vietos naujiems pacientams nėra, bet jie vis tiek plūsta. Vienas po kito atvyksta greitosios pagalbos automobiliai su žybsinčiais mėlynais švyturėliais ir atveža po naują vargšą, kuriam reikia pagalbos. Laukiamasis pilnas žmonių, besiskundžiančių sužei-

dimais, garsiai kosinčių ar prašančių įleisti be eilės, nes jų sveikatos problemos esą rimtesnės nei sėdinčiųjų šalia.

Ši vieta gali būti tikras pragaras, dėl to jaučiuosi dar blogiau. Turėčiau nedelsdama nusivilkti uniformą ir išeiti į gryną orą, palikusi šį tvankų laukiamąjį, pilną mikrobo, ir nemalonią liuminescencinių lempų šviesą. Turėčiau žengti pro slankiąsias duris, praeiti pro greitosios pagalbos automobilius ir pabėgti.

Tai būtų teisinga.

Ir neabejotinai saugiausia.

Ne tik man, bet ir dar kai kam šiame pastate.

Pacientui, su kuriuo atėjau susitikti.

Žinau, kad jis kažkur šiame ligoninės labirinte, guli lovoje, pažeidžiamas ir priklausomas nuo žmonių, vilkinčių tokią pat uniformą kaip mano. Tačiau, kitaip nei kitos slaugės – su kuriomis prasilenkiu nuleidusi galvą ir vengdama akių kontakto, kad nebūčiau pastebėta, – aš neketinu jam padėti. Šiuo metu didžiausia grėsmė šioje ligoninėje nėra mirtina liga ar baisi diagnozė. Tai net ne ligonio paranoja, medikų aplaidumas ar bet kuris kitas dalykas, kasdien nutinkantis ligoninėse.

Didžiausia grėsmė šiuo metu esu aš.

Toliau einu koridoriais, su šia uniforma jausdamasi kaip apsišaukėlė tarp tikrų medicinos ekspertų, ir sustoju tik pamąčiusi palatos, kurioje guli man reikalingas pacientas, nuorodą. Jei jis žinotų, kad aš čia, išsigąstų, šauktųsi pagalbos, ką nors įspėtų. Bet jis nežino. Kol kas.

Kai sužinos, bus jau vėlu.

Pasukusi už kampo, staiga susiduriu su kita slauge. Ji pažvelgia man į akis, ir visu kūnu pajuntu, kad man galas. Štai čia viskas ir baigsis. Dabar būsiu nubausta už tai, kad apsimečiau tikra slauge.

Bet nieko nenutinka.

Slaugė man tiesiog nusišypso ir praeina pro šalį, tarsi ką tik nebūtų pamačiusi vaiduoklio.

Puiku, vadinasi, aš gyva ir nesu šmėkla. Bet būtent taip jaučiuosi – lyg vaidenčiausi šioje ligoninėje, pasmerkta pražūčiai, nes kuo ilgiau čia esu, tuo mažiau turiu laiko atsitraukti. Tik aš ir neketinu trauktis, nes žinau, kad esu arti tos vietos, kurios ieškau, – matau policijos pareigūną, tolumoje besišnekučiuojantį su gydytoju.

Tas policininkas čia atėjo pasimatyti su tuo pačiu pacientu.

Bet aš būtinai turiu jį pamatyti pirma.

Einu pro pareigūną ir gydytoją, kurie galėtų staiga manęs ko nors paklausti ir taip sukelti man panikos priepuolį. Pakaktų paprasčiausio klausimo, pavyzdžiui, „Kur einate?“. Tada, pamatę mane sutrikusią, jie suprastų, kad esu apsimetėlė, gydytojas paskelbtų pavojų, o policijos pareigūnas išsitrauktų vieną iš dviejų dalykų.

Antrankius.

Arba ginklą.

Negaliu patikėti, kad tai darau. Negaliu patikėti, kad nesugalvojau nieko geresnio. Kad ketinu suteršti visų pasaulio slaugių gerą vardą. Jos to nenusipelnė.

Ši uniforma ir šis darbas turėtų būti gerbiami.

O aš pasirūpinsiu, kad jų būtų bijoma.

Taip neturėjo nutikti. Viskas galėjo būti kitaip. Dabar padarysiu tai, ko šią uniformą vilkintis žmogus niekada neturėtų daryti. Po galais, to neturėtų daryti joks žmogus, nepriklausomai nuo jo profesijos.

Aš ketinu atimti gyvybę.

Blogiausia, kad nė sekundės to nesigailėsiu.